

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Sarah MacLean

Never Judge a Lady by Her Cover

Copyright © 2014 by Sarah Trabucchi

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Milica Radojević

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

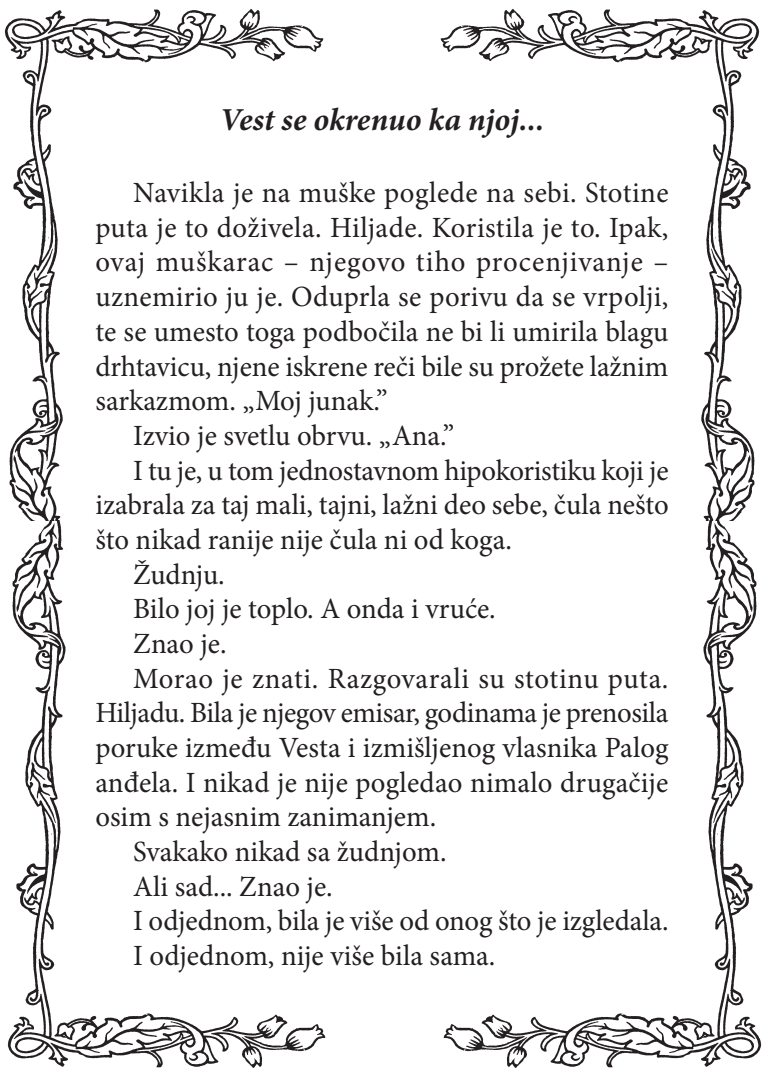
Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SARA MAKLIN

PALI ANĐEO

Sa engleskog prevela
Gordana Subotić

Stela

Vest se okrenuo ka njoj...

Navikla je na muške poglede na sebi. Stotine puta je to doživela. Hiljade. Koristila je to. Ipak, ovaj muškarac – njegovo tiho procenjivanje – uznemirio ju je. Oduprla se porivu da se vrpolji, te se umesto toga podbočila ne bi li umirila blagu drhtavicu, njene iskrene reči bile su prožete lažnim sarkazmom. „Moj junak.”

Izvio je svetlu obrvu. „Ana.”

I tu je, u tom jednostavnom hipokoristiku koji je izabrala za taj mali, tajni, lažni deo sebe, čula nešto što nikad ranije nije čula ni od koga.

Žudnju.

Bilo joj je toplo. A onda i vruće.

Znao je.

Morao je znati. Razgovarali su stotinu puta. Hiljadu. Bila je njegov emisar, godinama je prenosila poruke između Vesta i izmišljenog vlasnika Palog anđela. I nikad je nije pogledao nimalo drugačije osim s nejasnim zanimanjem.

Svakako nikad sa žudnjom.

Ali sad... Znao je.

I odjednom, bila je više od onog što je izgledala.

I odjednom, nije više bila sama.

*Keri Rajan, Sabrini Darbi i Sofi Džordan,
koje su od početka čuvale Čejsovu tajnu.*

*Baksteru,
koji čuva sve moje tajne.*

*I ledi V.,
koja je, nadam se, porasla dovoljno da ima
sopstvene sjajne tajne.*

Čejs

Mart 1823.

Zamak Lejton

Bazildon, Eseks

„Volim te.”

Dve neobične, male reči koje imaju toliku moć.

Mada ih leđi Džordžijana Pirson – kćerka jednog vojvode i sestra drugog, dete rođeno za čast i dužnost, besprekorne pojave, kao i žensko čeljade savršeno odgojeno za visoko društvo – nikad nije čula.

Aristokrate ne vole.

Ako i vole, svakako ne bi učinili nešto toliko nedostojno da to i priznaju.

Zato je, iskreno, bilo zaprepašćujuće kad su te reči skliznule s njenih usana s takvom lakoćom, lagodnošću i istinom. Ali nikad za svojih šesnaest godina Džordžijana ni u šta nije verovala tako jasno i nikad se nije tako brzo oslobodila okova očekivanja koja su dolazila s njenim imenom i prošlošću njene porodice. Istini za volju, prihvatila je to – opasnost i nagradu – uzbuđena što napokon oseća. Što živi. Što postoji.

Dođavola s opasnošću; ovo je *ljubav*.

A ona se hranila njome.

Naravno, nikad se neće ponoviti trenutak čaroban kao ovaj – u naručju čoveka kojeg voli, onog s kojim će provesti ceo

život. Više od toga. Onaj s kojim će izgraditi budućnost, oglašujući se o svoje ime, svoju porodicu i svoj ugled.

Džonatan će je zaštititi.

Rekao je to dok ju je štitio od martovskog hladnog vetra i doveo je tu, u štale njenog porodičnog imanja.

Džonatan će je voleti.

Šaputao joj je dok su mu ruke odvezivale i zadizale, odmotavale i skidale njenu odeću, obećavajući joj sve dok ju je do-dirivao i milovao.

A ona mu je uzvratila šaputanjem. Sve mu je dala.

Džonatan.

Uzdahnula je od zadovoljstva okrenuta ka gredama, ugnezdivši se uz njega, uz njegove žilave mišiće i grubo seno, pokrivena toplim ćebetom za konje koje je trebalo da je grebe i žulja, a ipak je nekako bilo meko, nesumnjivo od osećanja kojem je svedočilo.

Ljubav. Predmet soneta i madrigala, bajki i romana.

Ljubav. Osećanje koje menja život, s kojim je sve vedro, toplo i čarobno. Osećanje koje ceo svet žudi da spozna.

A ona ju je našla. Tu. Usred hladne zime, u zagrljaju divnog dečka. Ne. Čoveka. On je odrastao čovek, baš kao što je ona žena, postala je to danas, u njegovom zagrljaju, uz njegovo telo.

Konj u štali tiho je zahuktao, udarajući kopitom o pod svog boksa, huktanjem izražavajući svoju potrebu za hranom, vodom ili naklonošću.

Džonatan se pomerio pored nje, a ona se sklupčala uz njega, čvršće ih ušuškavši ćebetom. „Ne još.”

„Moram. Potreban sam im.”

„*Meni* si potreban”, rekla je, koketirajući najbolje što je mogla.

Ispružio je ruku preko njenog nagog ramena, toplu i grubu na njenoj mekoj koži, i izazvao slast u njoj. Prava je retkost bila

da je neko dodiruje – vojvodinu kćerku i vojvodinu sestru. Besprekornu. Neukaljanu. Nedirnutu.

Dosad.

Osmehnula se. Njenu majku bi kap pogodila kad bi saznala da ona nema ni potrebu ni nameru da izađe u društvo. A njen brat – vojvoda od Prezira – najnepodnošljiviji aristokrata u Londonu... Ne bi to odobrio.

Ali Džordžijana nije marila. Ona će postati supruga Džonatana Taviša. Neće zadržati ni zvanje leđi na koje ima pravo. Ne želi to. Želi samo njega.

Nije važno što će njen brat sve učiniti da prekine njihovu vezu. Ništa je više ne može zaustaviti.

Taj brod je otplovio.

A Džordžijana je ostala na seniku.

Zakikotala se pri pomisli na to, osetila je vrtoglavicu od ljubavi i opasnosti – dve strane jednog vrlo obećavajućeg novčića.

On se pomerao ispod nje klizeći iz toplog gnezda njihovih tela i puštajući hladan zimski vazduh da ih zapahne tako da joj se naga koža naježila. „Trebalo bi da se obučeš”, rekao je navukavši pantalone. „Ako nas neko uhvati...”

Nije morao da dovrši; nedeljama je govorio isto, od njihovog prvog poljupca i tokom svih ukradenih trenutaka koji su usledili. Ako ih neko uhvati, njega će izbičevati, ili nešto još mnogo gore.

A ona će biti upropašćena.

Ali sad, posle današnjeg dana, pošto su nagi ležali na tom grubom zimskom senu, pošto mu je dopustila da je istražuje, dodiruje i uzme svojim rukama ogrubelim od rada... Bila je upropašćena. I nije marila. Nije bilo važno.

Posle ovoga, njih dvoje će pobeći – moraće da bi se venčali. Otići će u Škotsku. Zapoćeće nov život. Ona ima novca.

Nije važno što on nema ništa.

Njih dvoje imaju ljubav i to je dovoljno.

Aristokratama ne treba zavideti. Treba ih žaliti. Čemu život bez ljubavi?

Uzdahnula je, posmatrajući Džonatana jedan dug trenutak, diveći se gracioznosti s kojom je zadenuo rub košulje u pantalone, navukao čizme, kao da je to radio hiljadu puta pod tim niskim krovom. Vezao je kravatu oko vrata i uzeo sako, zatim zimski kaput, pokreti su mu bili glatki i samo oni nužni.

Kad je završio, okrenuo se ka merdevinama koje su vodile dole do štale, izdužen i mišićav.

Ona je navukla ćebe, bilo joj je hladno otkad je ustao.

„Džonatane”, tiho ga je pozvala, ne želeći da je iko čuje.

Pogledao ju je, a ona je primetila nešto u tom tamnoplavom pogledu – nešto što nije odmah prepoznala. „Šta je?”

Osmehnula se, odjednom postićena. Mada je to bilo nemoguće, s obzirom na ono što su upravo uradili. S obzirom na ono što je on upravo video. „Volim te”, još jednom je rekla, čudeći se što su joj reči tek tako skliznule sa usana, što ju je njihov zvuk obavio istinom, lepotom i svim dobrim.

On je zastao na vrhu merdevina i izvio se unazad tako lako da se činilo da lebdi u vazduhu. U prvom trenutku ništa nije rekao – dovoljno dugo da ona oseti kako joj se martovska hladnoća uvlači duboko u kosti. Dovoljno dugo da se u nju uvuče senka nelagode.

Naposletku joj se osmehnuo odvažno i blistavo, osmehom koji ju je od početka privlačio. Svakog dana, celu godinu. I duže. Do tog popodneva kad ju je napokon doveo u iskušenje i popeo gore na senik, poljubio je bez oklevanja i održao svoja divna obećanja, uzevši sve što je mogla da mu ponudi.

Ali to joj nije bilo uzeto.

Ona mu je to dala. Drage volje.

Uostalom, ona ga voli. I on voli nju.

Rekao je to, možda ne rečima, ali dodirom.

Zar ne?

Sumnja, to nepoznato osećanje, uvukla se u nju. Nešto što ledi Džordžijana Pirson – kćerka vojvode i sestra vojvode – nikad ranije nije osetila.

Izgovori to, cvilela je. Kaži mi.

Posle beskrajnog trenutka, progovorio je. „Slatko si ti devojče.”

I nestao iz vidokruga.

Prvo poglavlje

Deset godina kasnije
Vortington haus
London

Kad bi se osvrnula na događaje u dvadeset sedmoj godini svog života, Džordžijana Pirson bi rekla da je sve počelo od jedne karikature.

Proklete karikature.

Da je izašla u *Skandal šitu* godinu dana ranije, pet ili šest godina ranije, možda ne bi marila. Ali to je petnaestog marta pokrenulo najozloglašenije londonske tračeve.

Čuvaj se martovskih ida, zaista.

Naravno, karikatura je bila posledica nekog sasvim drugog datuma. Dva meseca pre ovog – petnaestog januara. Na dan kad je Džordžijana, potpuno upropašćena, kao neudata majka, slika i prilika skandala i sestra vojvode od Lejtona, odlučila da uzme stvar u svoje ruke i vrati se u društvo.

Sad je stajala tu, u uglu balske dvorane u Vortingtonu, na vrhuncu svog povratka u visoko društvo, bolno svesna pogleda celog Londona uprtih u nju.

Kako je osuđuju.

Nije to bio prvi bal koji je posetila otkako je upropašćena, ali bio je prvi na kojem je primećena – prvi na kojem nema masku,

ni od platna ni naslikanu. Prvi na kojem je bila Džordžijana Pirson, izuzetno lepa mlada žena, žrtva skandala.

Prvi na kojem je bila izložena javnom osramoćivanju.

Istini za volju, Džordžijana nije marila što je upropašćena. Zapravo, podržavala je taj položaj iz niza razloga, među kojima je bio i ovaj: kao upropašćena žena nije više morala da se pridržava pravila.

Ledi Džordžijana Pirson – koja jedva da je imala prava na to počasno obraćanje i jedva da je zaslužila značenje koje ono nosi – bila je oduševljena svojom propašću, i to godinama. Na kraju krajeva, zahvaljujući tome postala je bogata i moćna, vlasnica *Palog anđela*, najskandaloznije i najpopularnije londonske kockarnice, i najopasnija osoba u Britaniji... Tajanstveni ‘džen-tlmen’ poznat samo kao Čejs.

Nije bilo mnogo važno to što je on, zapravo, bio žensko.

Prema tome, Džordžijana je verovala da joj se nebo osme-hnulo onog dana pre više od deset godina kad joj je sudbina bila zapečaćena. Njeno progonstvo iz visokog društva, bilo to dobro ili loše, značilo je oskudicu u pozivima na balove, čajanke, piknike i ostale događaje, što ju je, s druge strane, oslobodilo obaveze da obezbedi bataljone pratilaca, učestvuje u budalastim razgovorima s mlakom limunadom ispred sebe i da se pravi kako je zanima sveto trojstvo razgovora među aristokratkinjama – nepromišljeno ogovaranje, moda i gospoda za ženidbu.

Ogovaranja su je malo zanimala, jer je retko u njima bilo istine a nikad nije bilo cele istine. Draže su joj bile tajne moćnih muškaraca okruženih obiljem skandala.

Isto tako, malo ju je zanimala moda. Suknje su toliko često shvatane kao znak ženske slabosti koji dame primorava da rade malo šta drugo osim da ih poravnavaju, a one manje prefinjene da ih zadižu. Kad bi se obrela u sali svoje kockarnice, skrivala se naočigled svih u svili jarkih boja kakve su nosile najveštije

londonske prostitutke, ali na svim ostalim mestima draža joj je bila sloboda koju su pružale pantalone.

I nisu je zanimala gospoda, nimalo nije marila za to da li su naočiti, mudri ili imaju titulu, sve dok su imali novca za gubljenje. Godinama se smejala probranoj gospodi predodređenoj za brak s londonskim damama, njihova imena bila su popisana u knjizi opklada *Palog anđela*, njihove buduće žene manipulisale su njima, datum njihovog venčanja bio je određen a potomstvo predviđeno. Gledala je londonske mladoženje iz vlasničkih oda-ja svog kazina – sve jedan bogatiji, naočitiji i bolje odgojen od drugog – kako padaju, prihvataju okove i žene se.

I bila je zahvalna svom stvoritelju što je nije prisilio na tu luckastu šaradu, primorao da brine o tome i uda se.

Ne, Džordžijana je upropašćena u nežnom dobu od šesnaest godina – deset godina dugo upozorenje svim pupoljcima visokog društva koji su želeli da slede njen primer – rano je naučila lekciju o muškarcima i hvala bogu izbegla sva očekivanja da namakne sebi omču oko vrata.

Dosad.

Ventilatori su zujali da pokriju došaptavanja, da prikriju osmehe i smejuljenje. Pogledi su je ovlaš dodirivali praveći se da je ne vide, čak i kad bi se spustili na nju osuđujući je zbog njene prošlosti. Zbog njenog prisustva. I bez sumnje zbog njene drskosti. Što je ukaljalo njihov besprekoran svet skandalom.

Ti pogledi su je lovili, i da su mogli, satrli bi je.

Znali su zašto je ona tu. Prezirali je zbog toga.

Gospode. Ovo je mučenje.

Počelo je od haljine. Korset ju je polako ubijao. A slojevi podsuknji ograničavali su joj kretanje. Bude li morala da pobegne, nema sumnje da će se sapslesti o njih, tresnuti licem o zemlju, a onda će je progutati horda raskokodakanih aristokratkinja u čipki.

Ta slika joj je neočekivano iskrsnula pred očima i umalo se osmehnula. Umalo. Stvarna mogućnost da tako završi naterala ju je da se uzdrži.

Nikad nije osećala toliku potrebu da se vrpolji. Ali neće im pružiti zadovoljstvo da glumi plen. Mora imati na umu svoj zadatak.

Muža.

Meta joj je bio lord Ficvilijam Lengli – pristojan, plemić, u potrazi za novcem i zaštitom. Čovek koji nije imao tajni osim jedne – a ta jedna, kad bi bila otkrivena, ne samo da bi ga uništila već bi ga poslala u zatvor.

Savršen muž za damu kojoj je bio potreban bračni status, ali ne i sam brak.

Samo kad bi se okrenuo, proklet bio.

„Jedna mudra žena mi je rekla da su ugovori sobe za kuka-vice.”

Oduprla se porivu da zareži, odbivši da se okrene na poznat glas vojvode od Lamonta. „Mislila sam da ti ne mariš za društvo.”

„Koješta. Meni se društvo prilično sviđa, a čak i da nije tako, ne bih propustio prvi bal ledi Džordžijane.” Namrštila se, a on je dodao: „Oprezno, ili će ostatak Londona dovesti u pitanje tvoju odluku da odbaciš vojvodu.”

Vojvoda je, daleko poznatiji kao Templ, bio njen poslovni partner, suvlasnik *Palog anđela* i beskrajno razdražujući kad reši da bude takav. Naposletku je okrenula lice ka njemu, vedro se osmehnuvši. „Jesi li došao da likuješ?”

„Verujem da si htela da završiš pitanje s ‘vaša milosti’”, rekao joj je.

Zaškiljila je. „Uveravam te da mi tako nešto nije bilo ni na kraj pameti.”

„Ako misliš da nađeš sebi aristokratu, bolje bi ti bilo da vežbaš svoje veštine obraćanja s titulama.”

„Radije bih vežbala svoje veštine u nekim drugim oblastima.” Obrazi su počeli da je bole od tog izraza lica.

Izvio je tamnu obrvu. „Na primer?”

„Osvetu oholim aristokratama koji uživaju u mom bolu.”

Klimnuo je glavom, sav ozbiljan. „To i nije baš ženska veština.”

„Zarđale su mi ženske veštine.”

„Svakako nisu.” Osmeh mu je sinuo, beli zubi naspram maslinaste kože, a ona se oduprla porivu da mu zбриše taj osmeh s lica. Promrmljala je psovku sebi u bradu, a on se zacerekao. „Ni *to* nije naročito ženstveno.”

„Kad se budemo vratili u klub...”

Prekinuo ju je. „Tvoj preobražaj je zadivljujući, rekao bih. Jedva sam te prepoznao.”

„To mi je i bila namera.”

„Kako si to izvela?”

„Manje boje.” Džordžijana se najčešće skrivala iza javnog lika Ane, madam *Palog anđela*. Ana nije štedela na šminki, ekstravagantnim perikama ili na isticanju grudi. „Muškarci vide ono što žele da vide.”

„Hm”, odvratio je, očigledno nesaglasan s tim rečima. „Šta si to, dođavola, obukla?”

Prsti su je zasvrbeli, preklinjući je da zagladi suknje. „Haljinu.”

Haljina je bila besprekorna i bela, smišljena za nekog daleko nevinijeg no što je ona. Manje skandaloznog. I to i pre no što bi čovek saznao šta je napravila od svog života.

„Vidao sam te u haljini. Ovo...”, Templ je zastao, obuhvativši sve na njoj pogledom. Onda se zakašljao kroz smeh. „Ne liči

ni na jednu haljinu koju sam video na tebi.” Ponovo je zastao i nastavio da je gleda. „Perje ti je eksplodiralo na glavi.”

Džordžijana je zaškrgutala zubima. „Rečeno mi je da je to poslednji modni krik.”

„Izgledaš smešno.”

Kao da ona to nije znala. Kao da nije *osećala*. „Tvom šarmu nema granica.”

Nasmejao se. „Ne bih voleo da napraviš budalu od sebe.”

Nije bilo izgleda za tako nešto. Ne ovde, gde je bila okružena neprijateljima. „Zar ti nemaš ženu koju bi trebalo da zabavljaš?”

Njegov taman pogled skliznuo je preko nje da bi se zaustavio na blistavoj ridokosoj glavi na sredini balske dvorane. „Tvoj brat pleše s njom. Budući da on njoj svojim ugledom podiže ugled, pomislio sam da bih i ja mogao da učinim isto s njegovom sestrom.”

S nevericom se okrenula ka njemu. „*Tvojim* ugledom?”

Samo nekoliko meseci ranije Templ je bio poznat kao vojvoda Ubica, ljudi su mislili da je u naletu strasti ubio svoju buduću maćehu uoči njenog venčanja. Visoko društvo prihvatilo je njegov povratak pod svoje okrilje jer je dokazano da su te optužbe lažne, a onda se oženio ženom koju je navodno ubio – bio je to prvorazredni skandal. Ali ljudi su se i dalje zgražavali nad njegovim životom, onoliko koliko je moguće zgražavati se nad jednim vojvodom, budući da je mnoge godine proveo najpre na ulici, a zatim u ringu *Palog andela* kao goloruki bokser.

Iako je Templ mogao da nosi titulu vojvode, njegov ugled je umnogome bio ukaljan – za razliku od ugleda njenog brata. Sajmon je bio savršeno odgojen za taj svet; njegov ples s vojvotkinjom od Lamonta mogao je u velikoj meri da joj povрати dobar glas, kao i da vrati ugled Templovom vojvodstvu.

„Tvoj ugled mogao bi više da mi naštetí nego da mi pomogne.”

„Kojesta. Svi vole vojvode. Nema nas dovoljno uokolo, zato onaj ko moli ne može mnogo da bira.” Nasmejao se i ponudio joj ruku. „Jeste li za ples, leđi Džordžijana?”

Ukočila se. „Šališ se.”

Osmeh se pretvorio u smeh, njegove crne oči vragolasto su sijale. „Ne bih se usudio da se šalim na račun tvog iskupljenja.”

Zaškiljila je u njega. „Imam načina da ti se osvetim, znaš.”

Nagnuo se ka njoj. „Žene kao ti ne odbijaju vojvode, Ana.”

„Ne zovi me tako.”

„Žena?”

Ona ga šljepnu po ruci, obuzeta gnevom. „Trebalo je da te pustim da umreš u ringu.”

Templ je godinama bio večernja atrakcija u *Palom anđelu*. Oni koji su bili dužni klubu imali su jedan način da povrate svoje bogatstvo – pobedom nepobedivog Tempa u ringu. Zbog povrede i žene odustao je od boksovanja.

„Ne misliš to ozbiljno.” Templ ju je povukao na svetlo. „Osmehni se.”

Poslušala ga je, osećajući se kao glupača. „Mislim.”

Obavio je ruke oko nje. „Ne misliš, ali pošto si prestravljena od ovog sveta i onog što si naumila da učiniš, ne mogu naveljivati u vezi s tim.”

Ukočila se. „Nisam prestravljena.”

Presekao ju je pogledom. „Naravno da jesi. Misliš da ja to ne razumem? Misliš da Born ne razume? I Kros?”, dodao je, misleći na preostalu dvojicu suvlasnika kockarnice. „Svi smo mi morali da ispuzimo iz blata i vratimo se na svetlost dana. Svi smo mi morali naglas da tražimo od ovog sveta da nas prihvati.”

„Za muškarce je drugačije.” Izletelo joj je pre nego što je uspela da se zaustavi. Iznenadjenje je preletelo preko njegovog lica kad je shvatio da je prihvatila njegovu pretpostavku. „Dođavola.”

Spustio je glas. „Trebalo bi da obuzdaš svoj rečnik ako želiš da poveruju da si ti tragičan slučaj žene pogrešno obeležene skandalom.”

„Sasvim sam se dobro snalazila dok ti nisi naišao.”

„Krila si se u uglu.”

„Nisam se krila.”

„Šta je onda ovo bilo?”

„Čekanje.”

„Da ti se okupljeni zvanično izvине?”

„Više sam se nadala da će se srušiti mrtvi od kuge”, pro-
gundala je.

On se zacerekao. „Ako želiš to, potrudi se.” Poveo ju je preko dvorane, sveće su sijale unaokolo ostavljajući svetlosni trag u njenom vidnom polju. „Stigao je Lengli.”

Vikont je ušao manje od pet minuta ranije. Odmah ga je primetila. „Videla sam ga.”

„Ne očekuješ stvarno da se udaš za njega”, rekao je Templ.

„Ne.”

„Zašto onda ne uradiš ono što ti najbolje ide?”

Pogled joj je skliznuo do naočitog muškarca na drugoj strani dvorane. Izabrala je sebi muža. „Misliš da je ucena najbolji način da sebi obezbedim muža?”

Osmehnuo se. „Ja sam bio učenjen pre nego što sam našao ženu.”

„Da, dobro, čula sam da većina muškaraca nisu takvi mazohisti, Temple. Govorio si da bi trebalo da se udam. Ti, Born i Kros”, dodala je, nabrajajući svoje partnere u *Palom anđelu*. „Da ne pominjem svog brata.”

„A, da, čuo sam da je vojvoda od Lejtona spremio ozbiljan miraz za tebe. Zadivljujuće je što uopšte možeš da stojiš uspravno pod njegovim teretom. Ali šta je s ljubavlju?”

„Ljubav?” Teško je bilo izgovoriti tu reč bez prezira.